

SÜTŐ CSABA ANDRÁS

sátoros tető

megmutatja magát a tető. a cserepek rendjébe lassan belebont a szem. oszlik a vörös homogénje. láthatóvá lesznek az illesztések, törések, repedések, lecezés, lejtés, gerendák, ilyenek. szilánkok, túlevelek az ereszcsontra vályújában. kedvelt színe sikerét, kudarcát magáról lassan veti le. a festett bádoggal beszippantja az alsó cserépsor alját, vízszintes, majd esése függőlegesbe vált. malter fehérlik a kúpcserepeken. lépcsőzetesen emelkedik a vakolatlanul hagyott tűzfal. a cserepek széle törött, a rakásnál sérülhetett meg vagy az átrakásnál, errefelé sosem tudni, mi hány éves, a bontott anyagnak párja nincs, házakon cserép, a telkek négy sarkában az előző tető.

az égnek támasztott, pofára ejtett véből a kémény előmered. omlik a fal, szellőzőrács szuszog a falban. orgona, meggy és mályva takarja el. a jó ízlés határait magasra srófolja a tujasor, szintre hozza a muskátli hegemoniája. nem kell, mert mindenkinek van. zöld, piros, kommersz és szép, feltétlenül az. ízlés szerinti, örök konfekció.

*lassan újra értelme lesz
előttnek utánnak
a tengermély mostból
felhomálylik
az innen az oda
az itt az ott
az ettől az addig
a már a még
két partja között
olvasható masszává
nyúlik a víztömeg
két kövezés között
visszafelé folyik a víz
a tavaszi ár hozta
szálfák vízszintesen
srégen felnyomva a partra
törzsükről águkról
szárad az iszap
lassan megszívja magát
vízzel az ártéri rétet
áztatja a kabátot cipőt
sötétedik
jobban kilép
a töltés tetejéig
kaptat rááll a tetejére
talpa alatt megforgatja
a kavicsokat
kifújja magát
fel-felugatnak
a gátőr kutyái
a sötétlő lében
sárga csíkok pöttyök
innen már ellátni hazáig
megvan a házfalak sziluettje
fejünk alá párna
sátoros tető*